

در نظام سرمایه داری محل کار قتلگاه بردگان مزدی است

صدای انترناسیونالیستی

Homepage: www.internationalist.tk

E-mail: internationalist.voice@gmail.com

سرمایه باز هم جنایت آفرید! در ۲۱ شهریور ۱۳۹۱ در یک کارخانه تولیدی پوشاک در کراچی پاکستان ۲۸۹ برده مزدی در آتش سوختند و روز بعد نیز در یک کارخانه تولید کفش در لاهور پاکستان ۲۵ کارگر جان باختند و دهها نفر نیز زخمی شدند. این خبر تنها بعنوان خبر کوچکی در وسایل ارتباط جمعی سرمایه مطرح شد و ژورنالیستهای «باشرف» سرمایه نیز آنرا تحت الشعاع دیگر اخبار قرار دادند.

نیروی کار در جامعه سرمایه داری کالا است و ارزش این کالا در جامعه سرمایه داری نیز همچون هر کالای دیگری از میزان کار اجتماعا لازم که برای بازتولید آن صرف می شود تعیین می شود. به عبارت بهتر ارزش نیروی کار در هر مقطع زمانی و یا مکانی (کشور مشخص) متفاوت خواهد بود. در کشورهای متروپل سرمایه داری قطعا بازتولید این کالا هزینه بیشتری بر میدارد و ارزش آن بالاست، لذا در حفظ آن اهمیت بیشتری قائل می شود. ولی در کشورهای پیرامونی سرمایه هزینه باز تولید آن پائین است، لذا مواظبت و نگهداری آن از اهمیت قابل توجهی برخوردار نیست.

برخلاف عوامفریبی های گرایشات راست و چپ سرمایه، حوادث محیط کار، نه ناشی از بی دقتی یا کم توجهی کارفرمایان بلکه محصول نظام سرمایه داری است، که در این نظام، هدف تولید نه رفع نیازهای بشری بلکه کسب حداکثر سود است. در چنین زمینه ای است که در هر ۱۵ ثانیه کارگری در گوشه ای از این نظام بربر سرمایه داری سر بر خاک می افتد و قربانی سود سرمایه می شود. طبق آمارهای نهادهای خود سرمایه (سازمان جهانی کار) در هر ۱۵ ثانیه یک کارگر و هر روز ۶۳۰۰ کارگر و سالانه ۲.۳ میلیون کارگر در قتلگاههایی که کارگاه، کارخانه و مراکز تولیدی، مراکز خدماتی و غیره نامیده می شوند، جان می بازند. [۱]

آمار سازمان جهانی کار یک آمار رسمی است و رقم حقیقی قربانیان نظام سرمایه داری بسیار بالاتر از اینهاست. این آمار شامل استرس، فشارهای روحی ناشی از سختی کار، کابوس بیکاری، تحقیر، توهین، فرودستی محل کار و دهها معضل دیگر نمی شود. بحران اقتصادی سرمایه داری زندگی دهشتناک تری را بر طبقه کارگر و اقشار تحتانی جامعه در سراسر این گیتی، حتی در سرمایه داری متروپل تحمیل کرده است. انسانهایی که در شرایط غیر انسانی و جهنمی باید با مشکلات سرمایه داری دست و پنجه نرم کنند. انسانهایی که در این دنیای وارونه هیچ افق و آینده ای برای خود نمی توانند ترسیم کنند. قطعا این معضلات عارضه های خود را به اشکال متفاوت در جامعه نشان خواهد داد. یکی از نتایج این معضلات افزایش خودکشی در جامعه است. کشورهای اروپای شرقی و سرمایه داری متروپل بالاترین ارقام خودکشی را دارند و ۳۰ ردیف اول را در خودکشی اشغال می کنند که از برکات نظام کثیف سرمایه داری است.

سرمایه داری در چرک، خون و کثافت بدنیا آمد و تاریخ سراسر ننگین سرمایه داری مملو از چنین جنایت هایی است. عطش سیری ناپذیر سرمایه برای سود مرزی نمی شناسد. تا بردگی مزدی هست، تا نظام سرمایه داری هست ما باید شاهد قربانی همزنجیرانمان در جای جای این کره خاکی باشیم. اظهار همدردی در غم و اندوه خواهران و برادران هم طبقاتی خود تنها بخشی از وظیفه ماست. وظیفه اصلی ما مبارزه با آن نظام متوحشی است که به بردگی مزدی حقانیت بخشیده و روزانه هزاران نفر قربانی می گیرد.

سرمایه داری یک جهنم واقعی برای بردگان مزدی، بردگان مدرن است. این جنایت نه مخصوص پاکستان و یا کشورهای پیرامونی سرمایه بلکه در سراسر این جهانی هستی و هر روز ادامه دارد، حتی در کشورهای متروپل سرمایه و بخشی جدائی ناپذیر از متابولیسم نظام سرمایه داری است. تنها با به زیر کشیدن سرمایه داری از طریق انقلاب کمونیستی است که طبقه کارگر میتواند به قربانی شدن روزانه خواهران و برادران هم طبقاتی خود پایان دهد و یک نظامی شایسته انسانی، نظامی که در آن استثمار انسان از انسان مفهومی ندارد، نظامی که در آن سود مفهومی ندارد، یک جامعه بدون طبقه ارائه دهد و نه تنها خود را از بردگی مزدی بلکه کل بشریت را از توحش سرمایه داری نجات دهد.

فیروز اکبری

۱ مهر ۱۳۹۱

توضیحات:

[۱] <http://www.ilo.org/global/topics/safety-and-health-at-work/lang--en/index.htm>